

Galina Noorkõiv (Zagoskina), endine õpilane

See lõbus nimi Blum

On inimesi, kellega kohtumine jätab jälje terveks eluks. Mul ei olnud õnne käia Blumi legendaarsetel seminaridel ega Rem Naumovitšiga koos matkamas, kuid iga mälestuskild, mis temast jäänud, toob näole tänuliku naeratuse. Remi loengud olid säravad ja kaasahaaravad. Kõiki üksikasju on praegu muidugi raske meenutada, kuid Rem Naumovitš oli üks neid väheseid lektoreid, kelle kahetunniseid seminare ei jäetud kunagi vahele, kelle iga sõna talletati hoolega konspekti, sest neis oli sisu ja tuuma – nad jäid igaveseks alles. „Oma minevikku pole mõtet sülitada“ – ka see mõttetera pärineb Blumi loengult. Ta oli alati avatud ja siiras inimene.

Ja mis tore oli talle eksameid teha! Eksam polnud mitte üliõpilase piinarikas vastus eksamipiletile, vaid kahe kolleegi, vanema ja noorema, mõnus vestlus. Rem Naumovitš nokkis pisut, ei alavääristanud sind kunagi, vaid kohtles võrdsena, kaotades suhtlusest igasuguse pinget. Ajaloolise materialismi eksamil saadud „viit“ meenutan siiani tänust tulvil naeratusega.

Kes meist õppejõududest oskaks mitte ainult tunnist, vaid ka eksamist teha üliõpilasele nauditava ja rõõmsa kogemuse? Rem Naumovitš aga oskas!

Viimati kohtasin teda peale pikka vaheaega 1988. aastal Rahvarinde kongressil. Rem Naumovitš, nagu alati nooruslik ja naeratav, oli ümbritsetud oma õpilastest.

- Kas te mind mäletate? – küsisin pärast teretamist äratundmislootust hellitamata.
- Õelge oma nimi.
- Galina Zagoskina
- No kes see siis Galja Zagoskinat ei mäleta? – hõiskas ta rõõmsalt nagu poisike. Ta silmis vilkus naerusäde, nagu ikka.

Rem Naumovitši puhul vaimustas mind tema armastus elu vastu ning nooruslik hing. Kes küll oskas tol korral arvata, et see kohtumine jääb meil viimaseks, et meie armastatud professor lahkub peagi elust?

Minu mällu on süübinud tema nakatav elurõõm, austav ja heatahtlik suhtumine inimestesse, tema julged mõtted ja sõnad.